

Laadukkuus parantaa kilpailukykyä

Menestystarinoita ovat rohkeat yritykset, jotka ovat ymmärtäneet sitoutuneen työntekijän arvon.

Nyt kun työehtosopimukset ovat katkolla, saamme kuulla eritoten työnantajaleirin suunnasta hyvin yksipuolista mantraa. Se kertoo, että Suomen kilpailukyky paranee parhaiten työvoimakustannuksista leikkaamalla ja työntekijöiden työssäoloaikaa kasvattamalla.

Eittämättä mainitut asiat parantaisivat hivenen kilpailukykyä, mutta vain mikäli ne toteutettaisiin yhteisymmärryksessä työntekijöiden kanssa. Silloin ne eivät motivaation laskun myötä aiheuttaisi enemmän haittaa kuin hyötyä.

Mielestäni yritysten ja sitä kautta koko Suomen kilpailukyky paranee parhaiten silloin, kun pystymme tuottamaan kuluttajille laadukkaita tuotteita – ovat ne sitten palveluita, laitteita tai jotain siltä väliltä. Laadukkuus tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että kuluttaja katsoo saavansa rahalleen vastinetta. Rohkenen epäillä, että työpäivän pidentäminen puolella tunnilla ei toisi tippaakaan laadukkuutta

tuotteisiin. Vain harva työ on tänä päivänä sellaista, jossa työntekijän tuotos on suorassa suhteessa hänen työpäivänsä pituuteen.

Teollisuuden kilpailukyvyyn rapautuminen on nähdäkseni seurausta siitä, että suuryritysten päätöksentekijät eivät ole

Nouskaa rohkeasti Etelärannan poteroista.

numerojohtamiseltaan sekä bonustensa ja lisäeläkkeidensä perässä juoksemiseltaan kyenneet arvostamaan laajanäköistä, sitoutunutta ja vastuuntuntoista työntekijää. Sellaista, joka tekee numeroissa näkyvän työn lisäksi yrityksen eteen asioita, jotka huomataan vasta kun ne jäävät tekemättä. Hän esimerkiksi kohtelee koneita kuin omiaan, huoltaa ennen kuin ne hajoavat.

Huomio on keskitetty kustannuksiin kokonaistuotoksen sijaan.

Tuotantoa on säästösyistä siirretty halvemman työvoiman maihin sen sijaan, että olisi hyödynnety ja kehitetty Suomessa olevaa osaamista. Nyt maailmalla olisi kysyntää bulkkia paremmille tuotteille, mutta meillä halutaan kilpailla mieluummin halpatuotantomaiden kanssa kuin Saksassa tuotetun kaltaisen laadukkuuden.

Jokainen voi itse miettiä, kenen vika kilpailukyvyyn menetyks on ja onko oikeutettua laittaa sitä pelkästään työvoimakustannusten piikkiin. Myisivätkö suomalaiset tuotteet maailmalla paremmin, vaikka työvoimakustannukset olisivat 10 tai 20 % pienempiä? Eivät.

Rohkeat yritykset, jotka ovat ymmärtäneet sitoutuneen työntekijän arvon, ovat menestystarinoita.

Matkapuhelinalalla olemme karvaasti kokeneet, että vaikka tuotteen kustannukset saataisiin miten alas ja asiakas saisi

sitä kaupasta puoli-ilmaiseksi, kilpailukyky vain laskee. Tuotetta ei nähdä laadukkaaksi, mikäli se ei täytä kuluttajien nopeasti vaihtuvia peruskriteerejä.

Halutulle tuotteelle taas saa laittaa moninkertaisen hintalapun. Tällöin muutaman prosentin ero työvoimakustannuksissa ei näytele lainkaan merkittävää roolia näytelmässä nimeltä ”yrityksen kilpailukyky”.

Elinkeinoelämän keskusliiton edustajat, nouskaa rohkeasti Etelärannan poteroista ja haastakaa työntekijäpuoli aitoon yhteistyöhön. Aiheuttaa hallaa kansantaloudelle ja yrityksille, mikäli vastakkainasettelun hengessä lietsotte kovin väärää ratkaisua kilpailukykyä parantamaan.

Maltillinen palkkaratkaisu olisi saavutettavissanne, ja voisimme kaikki yhdessä keskittyä oikeasti parantamaan maamme kilpailukykyä.

KALLE KIILI

Tampere
ylempien toimihenkilöiden
luottamusmiehen, Nokia Oyj